Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: FABLER FOR BØRN

Citation: Kaalund, H. V.: ”FABLER FOR BØRN”, i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 204. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid75985/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

FABLER FOR BØRN.

Det er den herligste Tidsfordriv,
at agte paa Dyrenes Færden og Liv!
At se, hvor de flokkes om Menneskets Hytte,
Nogle til Glæde og Andre til Nytte,
i Skov, paa Mark, i Stald og i Bur,
hvert med sin egen Drift og Natur

Og kan ikke Dyret græde og le,
det kan dog kjærligt paa Mennesket se,
det bringer sin Tak og klager sin Nød
og elsker den Haand, som rækker det Brød·
Og derfor skal Mennesket Dyret agte,
og gjerne dets venlige Færd betragte.

SPÆDKALVEN.

Kalv, Du raver som Du er fuld,
tag Dig iagt, Du ej falder omkuld,
Du burde nok have Faldhat paa
og som et Barn i Gangvogn gaa.
Kalven, den var et lille Fæ,
den sagde ikke andet end Bæ!

Bort fra sin Moder den skulde gaa, —
første Gang ud den i Verden saae;
Ænderne, Hønsene, Katten og Soen
fulgte den Alle over til Loen;
Benene satte den lidt paa tvers. —
Det var da nok en rigtig Kommers.

KONEN OG HESTEN.

I Skoven ligger en ensom Hytte,
der boede engang den raske Skytte;
nu er han død fra sin gamle Viv,
nu lever derinde hun ensomt sit Liv.
Den sidste Ven, hun i Verden har,
er Hesten, som hendes Husbond bar.

Der er en Kjærlighed mellem de To,
langt mere øm, end Mangen vil tro;
hvorhen hun vandrer, de følges ad,
hun deler med den sin Armod glad,
hun klapper dens Manke, hun kløer den paa Panden:
De To, de har kun i Verden hinanden.

PUDELHUNDEN.

En Pudelhund havde mistet sin Kjole;
den vilde sig ude i Aftenen sole;
hu! tænkte den, jeg maa varme min Krop.
Saa krøb den paa Brædestablen op,
mens Tænderne Tappenstreg slog i Munden,
tilrette lagde sig Pudelhunden.

Men Solen stedse dybere veg —
paa Brædernе højere Pudelen steg;
dog Solen, førend den ret det mærked,
sig listede ned bag Plankeværket. —
Et Bjæf af Forundring Pudelen gav,
den tænkte: hvor Pokker blev Solen af?

MAAGEN.

Maagen skreg over Havets Spejl:
Skipper, tag ind dit hvide Sejl.
Skipperen gabed og strakte sig doven:
Maage, hold Mund med dit Skrig foroven. —
Skipper, Skipper, tag Sejlet ind!
Jeg spaar Dig, der kommer en Hvirvelvind.

Snak, Du Tosse, det kjender Du ej;
hvo er vel Skipper, Du eller jeg?
— Hu! da foer over Havet Blæsten,
Skibet forgik i Bølgerne næsten —
Maagen rundt omkring Skibet fløj:
Naa, kan Du se, at jeg ikke løj!
Gode Raad bør man altid høre!
— Da kløede sig Skipperen bag sit Øre.

SKRALDEMANDSHESTEN.

En Skraldemandshest over Torvet drog
det tunge Læs, og Kudsken slog.
Dens Øje var sløvt, og Hovedet hang;
men pludselig højt dens Vrinsken klang;
i Aaget spændt for den tunge Kærre,
den hilste med Vrinsken sin fordums Herre.

Og Herren standsed, han kjendte igjen
sin herlige Traver, sin trofaste Ven.
Han kjøbte den fri og ømt den plejed,
skjøndt mangen en vælig Ganger han ejed.
Og spurgte man, hvilken der hued ham bedst,
da peged han paa sin gamle Hest.

VINTEREN.

Moderen:

Nej se, nej se,
der har vi da den første Sne!
I Ovnen Ilden brænder,
jeg nuller Eders Hænder.
— Saa putted de Smaa sig sammen
og kiggede ind i Flammen.

Men da de vaagnede næste Dag,
da dækkede Sneen Gaard og Tag,
da kjørte de Smaa i Slæde,
det var et Liv, en Glæde;
ved Aftentid de listed ind
og titted igjen i Flammens Skin.

SLAGSMAALET.

Pudelen:

Jeg er klippet, jeg er umaadelig fin,
afvejen, Du smudskede Gadesvin!
Jeg har Knebelsbarter, som Hvermand sér,
jeg er Standsperson, jeg er Officer. —
Men Trofast svared igjen: Saa Skam,
mig synes, Du ligner et Paaskelam!

Det kunde Pudelen ikke taale. —
Først monne de lidt hinanden maale,
saa rendte Trofast Pudlen omkuld
og napped af den en stor Tot Uld.
Ej! raabte han, da den satte Farten:
Mig synes, Du glemte Knebelsbarten!

LÆNKEGRISEN.

Porthunden døde af Alderdom,
Huset var øde og Lænken tom,
Pladsen stod ledig, og Bonden tænkte:
Hvad om den Plads jeg til Grisen skjænkte!
Han saae paa Hane, han saae paa And,
men Grisen blev Hundens Eftermand.

Grisen kom nu til Hæder og Ære,
maatte Lænke om Halsen bære,
mageligt aad den og drak og sov,
gjøede ej som Hunden: Vov, vov;
sov og grynted og sov igjen —
det var en egen Lænkehund, den.

HANEKYLLINGERNE.

Første Hanekylling:
Min Kam er meget større end din.
Anden:
Men sér Du, hvor jeg kan rejse min?
Første:
Ja vist, Du maa nok med Rette prale,
Du har jo neppe et Dun til en Hale!
Anden:
Hvad, lumpne Tingest, vil Du vanære mig!
Jeg maa nok se, om jeg kan kurere Dig.

Saa fore de løs, hop, hop, hop, hop.
Men Hønen skrukkede: Børn, hold op!
Hvis ej, jeg Jer putter i Æggeskallen.
Ja vist, galed Hanen højt paa Stalden;
Kykkeliky! gav begge de Smaa til Svar,
det skulde nu være som deres Fa'er.

KILDEN.

Du vevre, Du lille,
rislende Kilde,
Du maa ikke saa
forviltret gaa;

ej Livet er altid en Leg, Du Kjære,
velsignet Du skal for Mennesket være.

Saa rensed de den for Grus og Dynd —
det blev den klareste Sundhedsbrønd;
der stod de grønneste Træer om,
og Alle did for at drikke kom,
og op og ned gik Spand ved Spand
med det dejlige, klare Kildevand.

VÆDEREN OG GRISEN.

Med krøllet Hale og næsevis
i Gaarden rendte den lille Gris.
Mens Væderen laa og tyggede Hø,
den vilde sig paa hans Næse kløe.
Den skubbed sig op, den skubbed sig ned,
da blev den gamle Væder vred;
først rejste han sig og nyste lidt,
saa gik han tilbage to, tre Skridt;
og førend den anden sig saae omkring,
gjorde Mads Væder et dygtigt Spring,
for Bagen han stødte den lille Gris,
i Gaarden langt fløj Herr Næsevis;
men Væderen raabte: Jeg skal Dig lære,
at holde de gamle Folk i Ære!

HANEN.

Det blæser og regner om Bondens Gaard,
derude paa Møddingen Hanen staar;
den skraber og skaber sig vigtig nok
og galer og skrukker: kok, kok, kok;
i Hønsesproget det skal nok sige:
Der er dog i Verden ej min Lige!

Men Blæsten gaar gjennem Hegn og Krat,
den griber Hanen i Halen fat;
da maa den rende og bruge sin Fod,
det hjælper slet ej, hvad den stritter imod;
men alle Hønsene se paa hinanden,
de tænke: er Hanen mon fra Forstanden!

FIOLEN.

Lærken.

Du lille Fiol, kom frem! kom frem!
Da aabned den først sin Dør paa Klem
og titted frem paa sin grønne Stængel
med Øjne blaa som en lille Engel.

Fiolen:
Jeg tør ikke kaste min grønne Kyse,
jeg er saa angst for ihjel at fryse.

Dog frem sig voved den lille Fiol,
da dækked en Regnsky den klare Sol:
men Skræppen slog op som en Paraply
sit brede Blad mod den mørke Sky.
Derunder stod glad Fiolen den lille,
mens Draaberne maattte fra Bladet trille.

AFTENSTUNDEN.

Vandringsmanden:
Bølge, Du grumme, Du stolte, Du vilde,
hvorfor bli'er Du med Et saa stille?
Vind, hvorfor mon Du sagtnes nu?
Fugl, hvi sidder saa rolig Du?
Fuglen:
Menneske, ser Du ej Solen dale?
Hvor kan Du spøge og larme og tale!

Fuglen stille paa Kvisten sad,
stirred i Aftenrøden glad;

neppe sig rørte et Blad foroven;
Vandreren gik sin Gang gjennem Skoven,
og da han kom til Markens Led,
hilste ham Bonden mildt: Guds Fred!

SKADEN OG GRISEN.

Skaden flagred i Gaarden ind:
Ej se, hvilket dejligt Aaleskind!
Grisen giver sig til at rende —
de snapped af Skindet hver en Ende.
Tyv, grynted Grisen, lad Skindet ligge!
Saa stode de der nogle Øjeblikke. —

Grisen rusked, og Skaden haled,
mens alle Kyllingerne lystigt galed.
Det gik paa langs, det gik i Ring,
Skaden den gjorde de vældigste Spring;
saa bleve de ved at slide og rykke,
til hver af Skindet beholdt sit Stykke.

DE TO KATTE.

Hankatten sidder paa Gaardens Mur,
han ser sin Elskte paa Gjenboens Skur:
„Skjønne, lad Dig min Mjauen røre,
vil Du dog aldrig mit Suk bønhøre?" —
Ømmere stedse hans Tone stiger,
tilsidst i den høje Sky han skriger:

„Dronning for alle Slikkepotter!
Jeg véd et Spiskammer fuldt af Rotter,
af Skinker og Pølser og søde Ost" —
O ve! da fik han af Gaardskarlens Kost
et dygtigt Rap, saa det sved i Nakken. —
Som Visen Du sang, Herr Mons, var Takken!

DEN DRÆBTE AND.

I Skoven risled den klare Aa;
en blodig Vildand bag Sivet laa,
af Jægerens Bøsse var den dræbt,
den havde sig hen til Reden slæbt.
Nu stod omkring den de Ællinger smaa,
de kunde det sletikke ret forstaa,

de krøb under Vingen, men den var slap —
„Vaagn op, søde Moder, rab, rab, rab, rab!“
Saa aabned de alle Smaanæbene vidt:
„Vi ere saa sultne, giv os lidt!“
Men moderløs' vare de arme Smaa —
O, har Du en Moder, da skjøn derpaa!

HUNDEN VED STRANDEN.

Saa ti dog, Hund, med den evige Gjøen!
Hunden:
Ak, ser Du ej Skibet derude paa Søen?
Min Herre, Kaptejnen, har glemt mig iland,
nu maa jeg vel løbe og klage ved Strand.
— Saa løb den og jamred i Nætter og Dage,
den vilde ej Æde og Drikke tage.

Til fremmede Lande gik Skibets Vej;
den fattige Hund man ænsede ej.
Den døde af Kummer og fik sin Grav
i Tangen tæt ved det vaade Hav.
Mig synes, den havde saa vel fortjent
for sin Troskab et hædrende Gravmonument.

KJØRETUREN.

Drengen:

Du, Moppe, er Prins, og jeg er din Kudsk;
i Hatten jeg har en Persilledusk,
saa kjøre vi ud i Byen, skal Du vide,
den dejligste Sabel jeg har ved min Side;
Du sidder i Kassen som i en Kareth —
Da skulde man Moppes Ansigt set.

Spadille alt noget til Aarene var;
han tænkte: gid Pokker være din Nar!
Som Kudsken smurte paa Hestene kjæk,
sig listede Moppen sagte væk;
men Drengen kjørte omkring paa Pladsen,
han troede, at Moppen sad i Kassen.

BIEN.

Gartneren:

God Nat, lille Bi;
nu lukkes for Vintren din Kube i.
Saa skal man engang
til Dvalen lang,
naar jeg sænkes ned i den mørke Grube,
tillukke omkring mig min Kube.

Og Stormen rusked den sorte Skov,
og Bien sødt indtil Vaaren sov;
men da man tog fra Drivhuset væk
de flettede Maatter og klipped hver Hæk,
da flagrede Bien til Gartneren hen:
„Se nu er jeg vaagnet igjen."

POSTEN.

Drengen:
Hvi staar Du i Hø, Du lange Post?
Posten:
Jeg er angst, der skal gaa i mit Hjerte Frost.
Drengen:
Har Du et Hjerte? det gad jeg se!
Posten:
Ja vist har jeg Hjerte, og det af Træ,
hos Blokkedrejeren er det gjort;
ak, naar det bare ej er for stort.

Posten saae sletikke følsom ud,
dens Mund var en simpel Pumpetud.
Neppe den Lille greb dens Stang,
fused der ud en Straale lang;
alt hvad der kom, var det bare Vand;
jeg tror, det kunde have fyldt en Spand.

HØNEN OG KOEN.

En lille, vanskabt løjerlig Ting
blandt Kyllingeflokken tripped omkring.
Den var tilovers, den peb og klynked,
og Alle, som saae den, Staklen ynked:
kun Hønsemoderen rørte det ej,
hun skrukked og kagled: Pak sig sin Vej!

Forstødt af sin Slægt, det fattige Kræ
i Stalden søgte et Fristed og Læ;
dér fik den Lov til at bygge og bo
i Baasen hos den godmodige Ko.
Dens kjæreste Plads var paa Koens Ryg,
dér jaged den bort baade Fluer og Myg.

HJORDEN.

Og har Du aldrig set det før,
da stil Dig ud ved Bondens Dør,
naar med et lystigt Piskeknald
han aabner for sin Vinterstald,
naar Hjorden Vaaren føler
og strækker sig og brøler.

Ej Røgteren kan holde Styr:
Ubændig stanges Tyr med Tyr,
og Kvie, Føl og Ko og Hest,
de løbe ud mod Øst og Vest,
det dundrer højt i Marken
af deres Hoves Sparken.

HUNDEHVALPEN.

Den var saa buttet, saa trind og blød,
dens lille Snude var rosenrød;
ej mere den ønsked i Verden, naar
den fik af sin Moder en Mælketaar.
Da den fik Øjne og kunde se,
hvor maatte alle Smaabørnene le!
da logred den med sin lille Hale,
den kunde jo sletikke bedre tale.
Ej! tænkte den, hvad er det for en Ting?
Saa rendte den efter Halen omkring,
men Halen løb med; da bjæffed den: Vaf!
det spaaede dens Moder sig Meget af.

SPURVEUNGEN.

En Spurveunge, en nøgen En,
med store Øjne og lange Ben,
faldt ned fra Taget. Den lille Dreng
af Uld den redte saa blød en Seng;
han madede den med Gryn paa Tungen,
og større og større blev Spurveungen.

Og da den saa fik Fjer paa sin Krop,
da bygged den ude i Træets Top.
Den frygtede ikke sin lille Ven,
men flagrede kjærlig til ham hen.
Hver Aften, naar han kom hjem fra Skolen,
den kvidred sin Tak til ham i Solen.

LAMMENE.

En Kæmpehøj paa Marken staar,
der græsse nu Bondens Lam og Faar.
Og Solen skinner, og Vinden vifter,
og Maanen sit Lys paa Himlen skifter,
og Lærken hvirvler i Sky sin Sang,
saa sang den og for Kæmpen engang.

Nu sover han længst fra Verdens Kiv; —
men aldrig uddør Naturens Liv. —
Bag Bautastenenes Skygger brede
ty Faarene ind for Solens Hede.
De frydes ved Livet, som Gud dem gav,
og slumre sorgløst paa Kæmpens Grav.

SKADEN.

I Kroen de havde en tæmmet Skade,
den hoppede om ved Lo og Lade;
naar Bønderne rulled fra Staden hjem,
den sad saa andægtig og saae paa dem.
Purr! raabte de, Purr! vil Du staa, din Mær!
Det morede Skaden dog mest især.

Mens Tordnen buldred, den sad en Dag
og lytted deroppe paa Husets Tag.
Den vidste ej, hvad det var, den hørte,
den troede, det Vognene var, som kjørte;
Purr! raabte Skaden af alle Kræfter;
men Tordnen hørte kun lidt derefter.

KATTENE.

Tre, fire Katte hinanden mødte
ved Kjøkkentrappen omkring en Bøtte.
Miau, sagde med Kjendermine En,
jeg synes, jeg lugter et Sildeben. —
Saa trængte de Alle om Bøtteranden;
den Ene skubbed afvejen den Anden.

Stop! skreg den Største, lad mig gaa ned,
saa skal jeg give Jer strax Besked:
Hvi skulle vi saa hinanden trænge —
Vips: hopped han ned — det vared lidt længe
Miau, sagde Kattene rundt omkring,
pas paa, han giver os Ingenting!

ROTTERNE.

Rotte, Du Tyv, hvor kunde Du flytte
Æggene bort fra mit Fad, min Bøtte,
uden Du ét i Stykker slog?
Rotten, den sad i sin lune Krog,
slikkede sig polisk om Munden,
tænkte: ja bi til Skumringsstunden!

Da det saa lakkede hen mod Nat,
Rotterne toge paa Værket fat:
En af de Gamle paa Ryggen laa,
Ægget han holdt med Poterne paa;
Rotter var Heste, og Halen var Stangen,
saa kjørte et Æg de bort ad Gangen.

BJØRNEN.

Bjørnen sidder ved Strømmens Skum
og rokker og synger: sum, sum, sum!
Han grunder paa i sit laadne Skind,
hvad ej skulde falde et Menneske ind;
men Busken sig sagte bevæger —
Nu gjælder det, Bjørn: en Jæger!

Et vældigt Spring da Bjørnen gav:
„Min Ven, Du har selv kun ondt deraf!"
Saa trykker ihjel den Jægeren grum,
og synger som før: sum, sum, sum, sum!
„Jeg sagde Dig det jo, Kjære,
Du kunde jo ladt mig være."

RUMLEPOTTEN.

Rumlepotten rendte omkring,
Børnene gjorde de lystigste Spring.
Børn! saa raabte den, værer dog stille;
skaber Jer ikke saa kaade og vilde,
hvortil skal dog de Skraal og Skrig?
Se, I staar nu i Vejen mig.

Bums! der foer den mod Fødderne En,
stødte sig saa paa et Stoleben,
rendte fra Døren hen mod Skabet —
lystig de Smaa den efterabed;
alt hvad den brummede, Børnene maatte
elske den gamle Knurrepotte.

DE TO VENNER.

Med Killingen voxede Hvalpen op;
de spiste og drak af samme Kop,
de leged Skjul og de leged Tagfat.
Og Hvalpen blev Hund og Killingen Kat.
Dog trods deres Klør og skarpe Tænder,
blev Katten og Hunden de bedste Venner.

Og Alle, som saae det, tyktes det sært;
Naturen havde dem Fjendskab lært,
den havde skilt deres Slægter ad
fra Skabelsens Tid med det bitre Had;
dog aldrig saae man de To at stride,
de spiste og sov ved hinandens Side.

KYLLINGERNE.

„Jeg fryser, Moder, om mine Ben". —
„Og jeg har traadt i en Rendesten". —
„Og jeg er søvnig — og jeg er træt
i mine smaa Vinger — og jeg er mæt."
„O, lille Moder, o giv os Ly,
vi er saa angst for den sorte Sky!"

Og Hønen dem gjorde saa gjerne tilpas;
men under hendes Vinger var næppe Plads.
De myldred derinde, der var en Larm,
naar En blev kold, blev en Anden varm;
her titted et Hoved, her stak et Par Ben;
men Himlen blev atter lys og ren,
og Solen skinte; da kom tilsyne
Smaakyllingerne under den bløde Dyne.

EDDERKOPPEN.

„Du Edderkop, vil Du til Hækken spinde?
Hvor kan Du Vej over Strømmen finde?
Om Dag og Nat Du løber din Vej,
den brusende Bæk omgaar Du ej."
„Tys Vandringsmand, hvor ej Flid forslaar,
man ofte ved Taalmod Maalet naaer."

Dér sad den nu med sit lette Spind.
Da sused en sagte Aftenvind,
den svævende Traad sig til Hækken bandt,
saa den liden Spinderske Vejen fandt;
den havde jo ventet saa ufortrøden,
nu sad den derovre i Aftenrøden.

SVINET OG ANDEN.

Hønen gaar saa vever og ren
og nipper til Gaardens Rendesten;
værre snadrer i Pølen Anden,
den og Svinet ligne hinanden,
de træde op midt i Trug og Fad
og vælte sig i deres egen Mad.

Svinet pløjer i Muld med sin Tryne,
da kommer saa mangen en Orm tilsyne;
det er Jagt efter Andens Smag,
Svinet gaar for, og Anden bag,
de tage det ej med Retterne nøje,
det kan man kalde at høste og pløje!

LÆKATTEN.

Den Lækat titter fra Gjærdet ud:
Jeg synes, det tegner til Sne og Slud,
henad December det maa vist lakke,
nu faar jeg nok snart min Vinterfrakke.
Jeg tager de smaa hvide Handsker paa,
Vorherre mig lod for Kulden faa.

Dens brune Skind fra Sommerens Tid
nu blev til en Hermelinskaabe hvid:
naar Jægeren gik paa den lyse Sne,
han kunde ej Hermelinsdyret se;
det smuttede ind under Gjærdelyet,
dér sad det og saae paa Nytaarsnyet.

GRISENE.

Soen:

Skammer Jer, Børn, vort Liv er for kort,
til vi med Lege tør fjase det bort.
Vænne man maa sig til Alvor itide,
Møddingen, ser I, det er det Solide.
Hvis I ej høre Formaningen min,
blive I aldrig anstændige Svin.

Grisene agted paa Moderens Stemme;
alle de havde det bedste Nemme,
lytted ej efter Fuglenes Sang,
grynted og died den Dag saa lang.
Større Fornøjelse kjendte de ikke,
end faa sig for Tørsten en Taar at drikke.

HESTEN OG FØLLET.

Føllet:

Moder, jeg længes, faar jeg ej Lov
snart til at bære Sko paa min Hov?

Moderen:

Daarlige Barn, en Træl vil Du være,
højt paa din Ryg skal en Rytter Du bære,

følge hans Lune i Skridt og Trav. —
Ej, tænkte Føllet, jeg kaster ham af!

Føllet blev nu til Smedien bragt,
fik sig Sko under Hovene lagt,
blev saa pyntet med Bidsel og Sadel,
fik sig en Herre af fornem Adel.
Hvad Moderen spaaede, blev dog opfyldt,
skjøndt Pisken var Silke og Sporen forgyldt.

BISSEKRÆMMEREN OG HANS HUND.

Hunden vil gjerne hos Mennesket bo;
ej noget Dyr er sin Herre saa tro,
og er han Betler hvad eller Drot,
den mener ham altid det lige godt,
den deler med ham baade Rigdom og Nød,
og slikker taknemlig hans Haand for Brød.

For Bissekræmmerens Kærre spændt,
med Blikket op mod sin Herre vendt,
den hviler med ham paa den støvede Vej,
og Herren glemmer sin Hjælper ej —
for hver en Bid, han af Maaltidet nyder,
et Stykke han først til Hunden byder.

ABEKATTEN.

Ved Havet vandred en Abekat,
da fik han en opskyllet Østers fat.
Han banked paa den af alle Kræfter;
men haard var Skallen, den gav ej efter.
Ej, ej, da tænkte den snilde Abe,
engang maa Østersen dog vel gabe.

Dér sad nu Aben og passed paa,
derinde Østersen søvnig laa.
Nu aabned den sig, da stak han ind,
behændigt, dybt i dens Gab en Pind;
og medens han skilte Skallerne ad,
han sagde: Herr Østers, Tak for Mad!

NISSEN.

Kokkepigen:
Du lille Nisse med Huen rød,
Du skal ogsaa have din Julegrød.
Husmoderen:
Der er ingen Nisse, lad Dig sige! —
Da smiled den gamle Kokkepige:

Han bor i Kjælder, i Stald, paa Kvist,
den Skjelm, han stjal mig dog Pølsen sidst.

Og Grøden blev ned i Stalden sat.
Da listed fra Kjøkkenet Husets Kat. —
Den næste Morgen den Gamle kom
og raabte, da hun fandt Skaalen tom:
Hvo uden Nissen kan Grøden spise!
— Da maatte Katten i Krogen fnise.

STORMEN.

—

Drengen:
Hu, hu! hvor Du bider, Du skarpe Vind.
Vinden:
Jeg vil kun kysse din røde Kind.
Drengen:
Af saadanne Kys faar man hastig nok.
Vinden:
Ej Snak, jeg leger kun med din Lok.
Drengen:
Du Tyv, nu løber Du med min Hat!
Vinden:
Jeg vil kun lege med Dig Tagfat.

Men Stormen dansed med Sus og Brus,
over Kongens Slot og Fattigmands Hus.
Da titted Drengen fra Hyttens Rude:
Nu er vist Vorherre vred derude.
Nej, svared Moderen mild og glad,
men Storm og Solskin maa følges ad.

GOD NAT!

Paafuglen:

Nu lægger sig hele Naturen til Ro,
til Hvile gaar baade Hest og Ko,
Smaafuglene sætte sig til at sove,
men Ræven lister fra sorte Skove —
Kom hid! kom hid! mine Unger smaa,
heroppe kan os ej Røveren naa.

Og Ungerne gjorde, som Moderen bad —
den Ene under hendes Vinge sad,
den Anden slumred ved Siden tryg,
den Tredie tog Plads paa Moderens Ryg;
men Vinden hvisked i Busk og Krat:
Sov sødeligt Alle! god Nat! god Nat!

VOGTERDRENGEN.

Deroppe bag den høje Allé
man kan den prægtige Herregaard se,
dér holdes Baller og rige Fester,
dér komme og gaa de pyntede Gjæster;
men nede gjennem Alleen gaar
den fattige Pog med sin Husbonds Faar.

Han fløjter og tænker paa Ingenting. —
Dog sælsomt vender sig Lykken omkring;
den Dreng blev med Tiden en Herremand.
Ej skammed han sig ved sin fattige Stand,
men hængte højt i sin Sal til Skue
sine Træsko med samt den røde Hue.

TUDSEN.

Jeg er styg og rynket, jeg véd det nok,
et Skumpelskud mellem Skabningers Flok;
Mennesket ønsker mig Pokker i Vold,
kalder mig ret en forgiftig Trold.
Ikke det véd, bag mit runkne Skind
har jeg igrunden et ærligt Sind.

Spottet i Verden, forstødt og hadet,
har jeg min Bolig bag Skræppebladet.
Røres Du vilde, hvis Du blot saae,
hvor mine fattige Unger smaa,
ligesom Menneskebørn, med Glæde
hilse paa deres Moder dernede.

DE TO HESTE.

Naar Godtfolk mødes, de hilse: God Dag!
Med Heste er det en anden Sag,
de se paa hinanden; men havde de Ord,
de taled vist om det lækre Fo'er:
nu tie de stille, de savne Sproget
og se saa enfoldigt hen i Taaget.

Det gjør saa dejligt at kløes en Smule —
Hestene tænke: Mule for Mule!
En Tjeneste er den anden værd;
saa blive de hjulpne hver især.
Fy skamme Dig, Du, som bortstøder din Næste,
Tjenstvillighed lære Dig disse Heste.

MØLLEHESTEN.

Hvi stirrer Du, Hest, fra det gamle Skur
saa sorrigfuld ud i Guds Natur?
Om Jorden suse nu Vaarens Vinde;
men der er saa mørkt og skummelt inde.
Du vilde nok gjerne herud engang
i det høje Græs paa den grønne Vang?

Hesten, den svarede ej et Muk,
drog kun et tungt, et smerteligt Suk,
kunde ej klage og kunde ej græde,
sukked for Livets Frihed og Glæde,
synes, den var til Bedre skabt,
end at ødsle i Møllen sit Mod, sin Kraft.

RÆVEN.

Ræven lister sig til sin Hule:
Nu er det nok Tid, at jeg maa mig skjule;
i Østen glimter alt Dagens Spor.
Saa smutted den ned i den sorte Jord;
der skrege og græd med arrige Tunger
de smaa rødhaarede Ræveunger.

I Middagens Hede de fik dog Lov,
at lege lidt ved den kølige Skov.
Men Rævemoderen spejdede rundt,
at Ingen skulde forvolde dem Ondt;
til Jorden hun lyttende Øret pressed,
mens Ungerne valsed omkring i Græsset.

DUERNE.

Duerne sidde paa Husets Tag,
kurre i Solen den lange Dag.
Da kommer lumsk den blodige Glente,
vil sig en Steg mellem Duerne hente,
svæver paa mægtige Vinger i Sky,
stiger og synker og stiger paany.

Skytten sigter og skyder: Paf!
Ej, hvor blev da den Røver af?
Truffen han sank til Jorden med Hast.
Skytten ham nagled paa Muren fast,
Andre hans Lige til Varsel og Spot —
Nu kunde Røveren ha'e det saa godt.

HØNSENE OG ÆNDERNE.

I Luften taarner sig Sky ved Sky;
Smaafuglene søge sig neppe et Ly,
før Uvejret kommer med Lyn og Torden,
og Regnen styrter med Plask til Jorden;
det er, som om Himmelens Hvælving brast
Eja! hvor faa da Hønsene Hast.

De krybe i Læ under Gaardens Mur —
det Vaade er ej efter deres Natur.
Men Ænderne, de maa det bedre forstaa,
de plaske jo alt i Vandet fra Smaa;
sletintet volder dem større Glæde,
end at lade af Regnen sig vaske og væde.